

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26.03.1973, sp. zn. 3 Tz 15/73, ECLI:CZ:NS:1973:3.TZ.15.1973.1

Číslo: 7/1974

Právní věta: I. Znakem skutkové podstaty přečinu proti pracovní kázni podle § 8 zák. č. 150/1969 Sb. je existence pracovního poměru založeného pracovní smlouvou odpovídající zákonným předpisům. /1/

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 26.03.1973

Spisová značka: 3 Tz 15/73

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Přečin proti pracovní kázni, Přečiny

Předpisy: 150/1969 Sb. § 8

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech z 31. července 1972 sp. zn. 3 Ta 56/72, byl mladistvý uznán vinným přečinem proti pracovní kázni podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., který spáchal tím, že jako dělník národního podniku Západočeské papírny, závod Merklín, nedocházel od 23. března 1972 do 3. května 1972 do zaměstnání, takže v jeho nepřítomnosti musela být jeho práce nahrazována ostatními zaměstnanci prací přesčas. Za to byl odsouzen podle § 8 písm. c) zákona o přečinech za použití § 79 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání jednoho měsíce a podle § 58 odst. 1 písm. a), § 81 odst. 1 tr. zák. mu byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu na zkušební dobu jednoho roku.

K stížnosti pro porušení zákona zrušil nejvyšší soud ČSR tento rozsudek a přikázal okresnímu soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Mladistvý doznal, že v kritickou dobu nedocházel do práce, protože když zameškal včasný příchod na noční směnu, vedoucí závodu mu druhý den řekla, že při opakovaném zameškání bude s ním rozvázán pracovní poměr. Na základě toho přestal docházet do práce a žádal o rozvázání pracovního poměru.

Pro přečin proti pracovní kázni podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. nelze stíhat jakoukoli absenci

při práci, nýbrž jen takovou, kde jednáním pachatele, který je v řádném pracovním poměru, byly naplněny všechny zákonné znaky uvedeného přečinu, totiž že obviněný vynechával směny soustavně a bezdůvodně a jeho úmysl směřoval nejen k bezdůvodnému vynechávání směn, ale i k následkům, které jeho jednáním vznikly a projevíly se v určitém konkrétním ohrožení plynulého hospodářského provozu nebo hospodářské činnosti socialistické organizace nebo ve způsobení škody.

Soud při zjišťování těchto skutečností se neřídil zásadou objektivní pravdy. Nejistil zejména, zda mladistvý vstoupil do řádného pracovního poměru. Soud neprovedl důkaz, zda byla uzavřena platná pracovní smlouva mezi mladistvým a Západočeskými papírnami v písemné formě (§ 32 zák. práce) a zda uzavření této smlouvy se stalo se souhlasem zákonného zástupce mladistvého (podle § 36 zák. o rodině), zda v pracovní smlouvě byl dohodnut druh práce, místo a doba výkonu práce a doba trvání pracovního poměru.

Soud neprovedl žádný důkaz k tomu, zda mladistvý před uzavřením smlouvy byl podle § 28 zák. práce seznámen se svými právy a povinnostmi, s organizací práce na vykázaném pracovišti a s následky, ke kterým by mohlo dojít na tomto pracovišti bezdůvodnou absencí obviněného.

Soud nepřezkoumal obhajobu mladistvého, že se absencemi snažil dosáhnout rozvázání pracovního poměru proto, že byl nucen pracovat na nočních směnách a že ho vedoucí závodu vykázala z práce pro případ, že by na noční směnu nepřišel.

Vedoucí závodu měla být slyšena zejména o tom, zda a jak často mladistvý, kterému bylo teprve 16 let, byl zaměstnán na noční práci v rozporu s ustanovením § 166 zák. práce, z jakého důvodu mladistvý, který až do 23. března 1972 měl dobrou pracovní morálku, přestal do práce docházet, zda mladistvý, po vysvětlení, jakou formou je nutno dát výpověď, opětně řádně na pracovišti pracoval až do právoplatného rozvázání pracovního poměru. Svědkyně měla být dotázána, jakým konkrétním způsobem byl jednáním obviněného ohrožen plynulý hospodářský provoz nebo hospodářská činnost závodu.

K posouzení subjektivní stránky obviněného soud měl vzít v úvahu, že pracovníci Západočeských papíren závodu v Merklíně postupovali v rozporu s pracovní právními předpisy zakotvenými v § 166 zákoníku práce, když byl mladistvý nucen proti výslovnému zákazu k práci v noci.

1) Podle novely č. 46/1973 Sb. stačí i existence poměru, který je obdobný pracovnímu poměru. Za poměr, který je obdobný pracovnímu poměru, však nelze považovat pracovní poměr, kterému chybějí některé z jeho náležitostí (pozn. redakce).